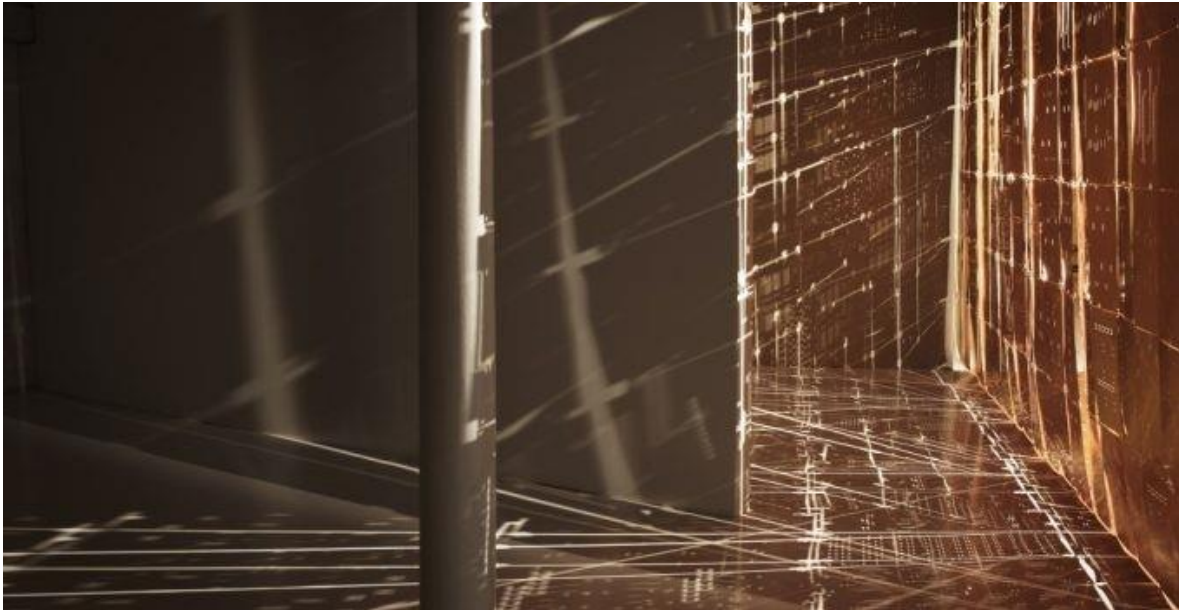

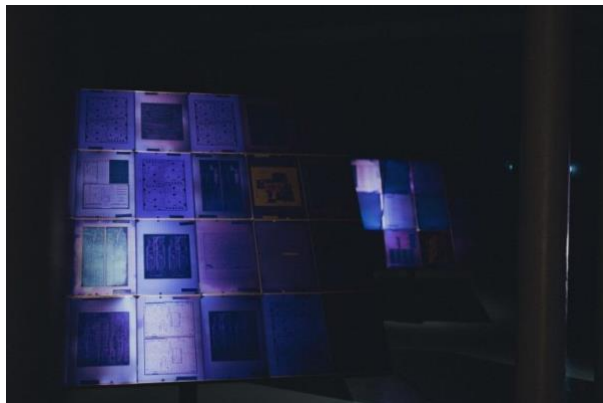
Theresa Traore Dahlberg på Färgfabriken

Av Gabriela Lopez

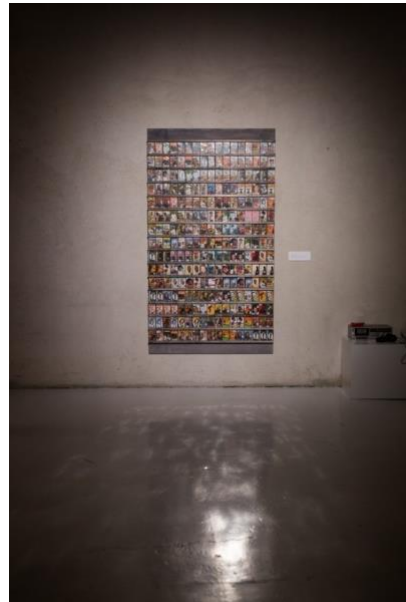
Färgfabrikens stora utställningssal är nog en av de finaste industrilokaler som helgats åt konsten. Men upplevelsen börjar faktiskt redan i entrén till konsthallen. Med den nöta och breda stentrappan, de ojämna och vitputsade sidoväggarna, den rödbruna tegelavsatsen. De bygger upp besökarens förväntningar på själva utställningssalen – denna luftiga rumslighet i ljusgrått vars bärande järnbalkar delar rummet i tre distinkta skepp. Som i en basilika. Intrycket är lika överväldigande som skrämmande.

Det är tydligt att årets Beckersstipendiat Theresa Traore Dahlberg också har berörts av utställningssalens omisskännliga effekt. I sin pågående soloutställning utnyttjar hon rummets sakrala inslag för att gestalta berättelser om industrins och varuproduktionens snabbt förändrade villkor i högteknologins och marknadsekonomin tidevarv. Andlighet och mammon i symbiotisk förening genom estetik, en väl etablerad kombination – far det snabbt genom mitt huvud. Men på Färgfabriken blir gestaltningen en sorts vilsamt requiem för utdöende näringar och affärsområden; ett respektfullt minnesmärke över deras kulturhistoriska kvarlevor.

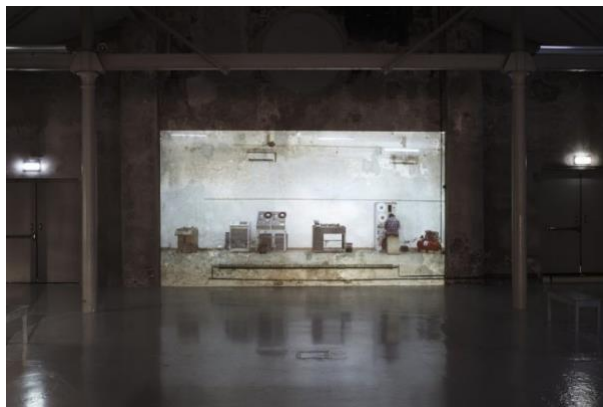
Detta får besökaren uppleva redan vid ingången till utställningen med *Coppers* (2019), en fyra meter hög kopparvägg av tunna mönsterkort som hänger fritt från taket och sträcker ut sig en bit på golvet. Ljuset silar genom de smala mellanrummen och de frästa mönstren i de ihopsatta kopparkorten, vilket skapar ett skimrande, ja, överjordiskt ljus- och skuggspel. Något som nog hade gjort de medeltida glasmästarna och de romerska murarna gröna av avundsjuka.

Från att ha varit ett grundläggande moment i tillverkningsprocessen av avancerad teknik har mönsterkorten blivit kasserat material i skuggan av de ekonomiska omställningar som många svenska industrier ställs inför. Till denna pågående historiska process har konstnären adderat en annan parallell företeelse när hon har låtit vissa mönsterkort broderats med handspunnen bomullstråd från Burkina Faso. Tråden produceras av ett kvinnokollektiv som ger försörjningsmöjlighet till marginaliserade kvinnor. *Coppers* är utställningens höjdpunkt, och det som bäst sammanfattar och förmedlar Traore Dahlbergs tankar om det förgängliga och föränderliga värdet av arbete och produkter, industri och hantverk i en globaliserad värld.

I sitt konstnärskap utgår Traore Dahlberg oftast från sin dubbla kulturidentitet i både Sverige och Burkina Faso. Utställningen på Färgfabriken har dock en ännu personligare prägel än det konstnären tidigare visat, då hon bjuder på en historia kopplad till den egna uppväxten. I ett antal videoverk visas glimtar ur produktionsbolaget *Seydonis* öde i Burkina Faso, från blomstrande näringsverksamhet och kulturproducent till ett tidsbegränsat liv som museala artefakter. Jag gillar dispositionen av videoverken i utställningsrummet; snyggt placerade snett på rad längs det ena sidoskeppet likt kapell i en gammal katolsk katedral.

Seydoni startades 1998 av konstnärens far och etablerade sig snart som en unik plattform för en inhemsk musikindustri i Burkina Faso, där musiken tidigare varit en importvara. Verksamhetens egen kassettfabrik hade en framgångsrik produktion och försäljning men CD-skivans frammarsch på marknaden ledde till fabriken's oundvikliga nedläggning och kassettmaskinerna förpassades till ett förråd.

I samband med Beckers konststipendium har Traore Dahlberg väckt liv i kassettmaskinerna. De har restaurerats och tillfälligt ställts ut på Musée national du Burkina Faso i utställningen *Seydoni Pionnier de l'industrie musicale au Burkina Faso*, som pågår parallellt med den i Stockholm. Och med videoverket *Factory Back* (2019) har utställningen även flyttat in till Färgfabriken. Metalliska klickljud, smattrandet och matandet från de fullt fungerande kassettmaskinerna i videon fyller hela utställningssalen. Projicerad direkt på väggen i borte ändan av utställningsrummet och mitt emot kopparväggen blir videon eterisk; koncepten nu – då, här – där förlorar sin betydelse. Det är ett vackert sätt att avsluta ett requiem.

Gabriela López

Foto: Karin Björkquist, Olof Grind/ Färgfabriken, Lövholsbrinken 1, Stockholm.
Utställningen pågår 2 februari – 24 mars 2019